

Naš Ivan Živič

V torek, 30. 12. 2014, je v 85-tem letu umrl *naš Ivan*, Ivan Živič. Od njega smo se poslovili na pokopališču v Pišecah, na sončno nedeljo, 04. 01. 2015.

Ivan Živič se je rodil v Globokem pri Brežicah, kmečkima staršema kot šesti otrok med osmimi. Mladost je bila trda, za vedno ožigosana s kruto usodo izgnanstva med vojno, izgubo očeta in sestre ter vrnitve na porušeno domačijo. Kmalu po vojni je nesrečno umrl še starejši brat, tako da je Ivan postal kot petnajstletnik, skupaj s svojo mamo in petimi nedoraslimi brati in sestrami, gospodar na opustošeni domačiji. Ob vsem delu in trudu za preživetje ni zanemarljivo šolanja, saj se je zavedal, da novi časi prinašajo spremembe, te pa nove zahteve in znanja. Od trgovskega pomočnika je napredoval do računovodje in končal med prvimi v letniku študij na Višji upravni šoli v Ljubljani. Vmes je opravljal številne društvene in družbene funkcije in se vključil tudi v politično delo v domačem kraju in občini Brežice, kjer je bil tudi predsednik Izvršnega sveta občine in direktor ali vodilni delavec v več lokalnih podjetjih. Po pričevanju sodelavk in sodelavcev je bil pošten, odgovoren, pravičen do vseh, ki so tradicionalne poštene vrednote cenili in neizprosen do stremuhov in lenuhov. Svoje mnenje in stališče je vedno jasno in glasno povedal kar marsikomu ni bilo po godu, ampak... Za svoje delo in vidne sledi je prejel številna priznanja, častne nazive (tudi v Zvezi DD Slovenije) in bil imenovan za častnega občana občine Brežice.

Seveda je bilo treba misliti tudi na lastno družino, ženo Štefko, hčerko Darjo in sina Janka. Skupaj so si zgradili dom v Globokem.

Vse zahteva svoj davek! Ivan je to izkusil skozi sladkorno bolezen. Tudi ta preizkušnja mu je pokazala novo pot, saj je na pobudo dr. Vande Kostevc Zorko iz brežiške bolnišnice, v začetku leta 1991 prevzel funkcijo predsednika Društva diabetikov Posavje – Brežice. Od tu naprej se želim spominjati lepega sodelovanja z *našim Ivanom*.

Sam sem »preko noči« zbolel za sladkorno v začetku leta 1991. Že v bolnišnici v Brežicah mi je dr. Zorkova skoraj ultimativno predlagala, da se vključim v društvo, ki je pred kratkim začelo ponovno delovati in ga vodi čudovit človek, Ivan Živič. Takoj bo uredila vse potrebno, mene, Bernardko in najina sinova včlanila v društvo in me tudi predlagala v izvršni odbor, kjer bom sodeloval že na naslednji seji. Hm, situacija me je prehitevala na celi črti, saj še o sladkorni nisem imel pojma, ker sem bil prvi s tem *blagoslovom* v svojem sorodstvu. Kaj si bo le mislil *ta Živič!*?

No, bil sem sprejet kot dobrodošel mlad kader med veterani, s pripombo, da v društvu ne gre kar tako po domače, in da bom uradno lahko potrjen kot član IO šele na naslednjem Občnem zboru. Do takrat pa lahko skrbim za rekreacijsko dejavnost članstva, ker te funkcije uradno izvoljeni član v praksi ne izvaja. Normalno, saj sem takrat deloval v številnih društvih. Red mora biti! Skozi vse leto sem bil pod budnim nadzorom, slišal kako pripombo, pohvale so ostale tam nekje v Globokem. Z družino smo se predano posvetili delovanju društva in na naslednjem Občnem zboru je predsednik v svojem nagovoru prisotnim članom izrekel javno priznanje vsem, ki so v tekočem letu prispevali k uspešnemu delovanju društva. Na tak način je to znal samo *naš Ivan*.

Skozi skoraj 19-letno aktivno delovanje v društvu diabetikov sva z Ivanom Živičem skupaj dodelala način sodelovanja, ki je bilo preprosto vzorno. Na naših sejah ni bilo prostora za politikantstvo vseh barv, ni bilo nepotrebnih očitkov ali precejšenja. Različna mnenja so bila upoštevana, dokončno odločitev je, po soglasju vseh, vedno posredoval *naš Ivan* in tako je bilo! Ne spomnim se, da bi Ivan sprejel odločitev sam. Vedno me je poklical, seznanil s problemom, me počakal v društveni pisarni ali sva se dobila v Globokem, v mojem podjetju, pa tudi doma v Krški vasi. Posvet in dogovor sta bili njegovi vodili v javnem življenju. Z leti sodelovanja sva si brez velikih besed razdelila naloge. On je skrbel za družbeno-politično plat delovanja, ki je bilo tesno povezano tudi s finančnim delom društva, sam sem pa bil zadolžen za tehnični in praktični del delovanja društva. Vse zunanje dejavnosti sva opravila skupaj, saj je bilo potrebno tudi potovati z avtom in z leti je Ivan že imel določene težave kot posledico sladkorne bolezni. Tako

sva se spoznavala in si vzajemno zaupala tudi osebno. Bil je navdušen nad mojo družino, pravi *stari kavalir* do Bernardke, ki ga je rada -v dopustnih mejah- *pocartala*, vedno dostopen sinovoma, še posebno, ko sta ugotovila, da *stric Ivan pripravi najboljše sendviče u Breščah*. Ivan Živič si je s svojim delom in odnosom do ljudi, še posebej diabetikov Posavja, zaslužil ime *naš Ivan*. Posavski sladkorni bolniki in zdravstveni delavci, ki skrbijo za nas, si bomo to preprosto dejstvo zapomnili. Hvala vam, *naš Ivan!*

Marjan Piltaver
Društvo diabetikov Posavje – Brežice